

Zarándoklat a szlovákiai Máriavölgybe

Nagyon szép idő ígérkezett már a reggel hat órai induláskor és – Istennek hála – ez valóban egész utunkat végigkísérte. Miután elhagytuk Budapestet az autóbusszal, a Zoltán atya által a zarándokútra készített imafüzetből elmondtuk a reggeli imát. 11 óra körül érkeztünk meg Máriavölgybe. A délre megbeszélt szentmiséig kihasználtuk az időt, hogy megnézzük kívülről a

templomot, 11 óra körül érkeztünk meg Máriavölgybe. A délre megbeszélt szentmiséig kihasználtuk az időt, hogy megnézzük kívülről a templomot, a lelkigyakorlatos házat, a parkot, majd a forrást, a Lourdi-barlangot és a keresztutat.

A forrásról a következő legenda maradt fent: Egy rabló telepedett le ezen a környéken. Amikor két fogyatékos gyereke született, a boldogtalan apa megfogadta, hogy jó útra tér, bűnbánatot tart.

Álmában megjelent neki a Szűzanya és megmutatott egy a helyet, ahol ásnia kell egy gödröt, abban megtalálja a kegyszobrot, alatta pedig a vízforrást. Ha ebben a vízben megmossa gyermekeit, azok meggyógyulnak. Így is történt! A rabló ezek után életét Istennek szentelte.

A kegyszoborról annyit lehet tudni, hogy 1030 körül élt azon a helyen egy remete, aki a szobrot kőfából faragta. Szent István király halála utáni zavaros időkben a remetének menekülnie kellett és egy odvas fába rejtette el a szobrot, amit aztán évtizedek múlva találtak meg.

A búcsújáró hely története 1377-től íródik, amikor Nagy Lajos magyar király ellátogatott erre a helyre. Ő rakta le a templom alapkövét és a pálos rendre bízta a búcsújáróhely gondozását. 1380-ban, amikor a templom felépült, Lajos király ünnepélyesen a főoltárra vitte a kegyszobrot. Máriavölgyet 1786-ig gondozta a pálos rend. Itt élte meg működése virágzását, de megszűnését is. A XVI. századtól itt székel a rend generálisa, a pálosok itt végezték teológiai tanulmányaikat. 1786-ban II. József császár szüntette meg a pálos rendet.

Miután sokáig egyházmegyés papok működtek Máriavölgyben, 1927-ben a Vigasztaló Testvérek kongregációja vette gondozásba a kegyhelyet. A testvérek keresztutat építettek, ember nagyságú szobrokkal jelenítve meg a stációk történéseit. A kommunizmus hosszú időszakában betiltott rend 1990-ben vette át ismét Máriavölgy gondozását.

Nagy élményt jelentett mindnyájunknak, hogy ezen a helyen elmondhattuk a keresztút imafüzétét.

Utunk második állomása volt Pozsony. Miután jellegzetes szlovák ételeket ebédeltünk (káposztalevest, majd gulyást knédliivel) egy nagyon szép, hangulatos étteremben, a városban sétáltunk. Megnéztük a Koronázó templomot is – valódi nevén Szent Márton székesegyházat – a Szent Márton dombon. A templomot 1221 után kezdték építeni és 1452-ben szentelték fel. A Koronázó templom nevet onnan kapta, hogy hosszú időn keresztül – a XVI.-tól a XIX. századig – itt koronázták a magyar királyokat, királynőket.

A templomtorony csúcsán, 85 méter magasban párnán nyugvó korona van elhelyezve (2x2 méteres a párna, 1,6 m magas, 300 kilós a korona!).

A templomban számtalan dombormű, szobor jelenti a gazdag látványok és élmények sorát.

A sok élmény végigkísért a hazafelé vezető úton, vidámsággal is ötvözve, Zoltán atya jó hangulatot teremtett. Nagy élmény volt az Esztergomi bazilika esti díszkivilágítását látni, ahogy átjöttünk a Mária Valéria hídon. A nap méltó befejezéseként elimádkoztuk a rózsafűzért.

Szontághné Jutka